

ת"פ 23933/05/19 - מדינת ישראל נגד בן חליוא, אדיר בוחבוט

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 23933-05-19 מדינת ישראל נ' חליוא ואח'
תיק חיצוני: 70881/2016

בפני	כבוד השופט, סגן הנשיא שמואל הרבסט
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	1. בן חליוא 2. אדיר בוחבוט

החלטה

בפני בקשה לביטול של כתב האישום בעניינו של נאשם 1.

נאשם 1 טוען כי מכתב היידוע לא נשלח אליו כדין, ומשום כך נמנעה ממנו זכות השימוע, והדרך לרפא עניין זה הוא באמצעות ביטול של כתב האישום.

הצדדים, מטבע הדברים, חלוקים ביניהם באשר לנכונותו של עניין זה ולמשעותו, אולם ראשית נבחן את המוסכם.

כתובתו הרשומה של הנאשם 1 על פי רישומי משרד הפנים הינה רח' ביאליק 17 בעיר בית שמש (מיקוד 9902341), כאשר מועד הכניסה למען זה הינו 9.01.02.

במערכת המחשוב המשטרתית קיימות מס' כתובות המשוויכות לנאשם בפרקי זמן שונים, כולן ברחוב ביאליק, אך מספרי הבתים שונים- 17,22,3,87 ו-97.

כתב האישום הוגש ביום 12.5.19 ועובר להגשתו, על פי מערכת המחשוב המשטרתית, התגורר הנאשם 1 ברחוב ביאליק 22 וביום 25.5.19 נרשמה כתובתו של הנאשם בבית מס' 17 באותו הרחוב בבית שמש.

מכתב היידוע המצוי בתיק בית המשפט הונפק ביום 28.2.16. בכתובת הרשומה בו הינה "רחוב ביאליק מס' 3" על אף שבמועד זה, על פי המערכת המשטרתית, התגורר הנאשם ברחוב ביאליק 17 בבית שמש.

עמוד 1

לטענת המאשימה, זוהי הכתובת אותה מסר הנאשם בחקירתו, והיא אף שונה מזו אשר מסר אותו הנאשם בדיון בבית המשפט ביום 22.1.20 והיא ברחוב ביאליק מס' 22 בבית שמש.

אין מחלוקת כי מכתב רשום זה יצא משרדי המאשימה כאשר הוא "זכה" למספר **RR636283336IL**. דבר דואר נושא מספר זה אינו ידוע לרשות הדואר (על פי פלט שהוגש לי מטעמו של ב"כ הנאשם 1) ולא קיימים נתונים אחרים לגביו.

המאשימה טוענת כי די במעשיה כדי להעמיד את "**חזקת התקינות המעשה המינהלי**" לצידה והיא מבקשת לקבוע כי די במעשיה על מנת להכתיר את מעשיה כ"**מסירה כדין**".

החוק והפסיקה מבקשים להתוות דרך בעניין זה, תוך הדגשת חובתה של המאשימה להביא לידיעת הנאשם את זכותו לפנות בבקשה להגיש כתב אישום נגדו. אמנם, אין בכך כדי להטיל על המאשימה חובה לעקוב אחרי מכתב היידוע בכל פרק זמן נתון, אך לכל הפחות יש לבחון את הדיוק בפעולות המאשימה **בנקודת היציאה** של מכתב היידוע, ומעקב בדיעבד אחר **נקודת הסיום** - מענו של הנאשם.

בכל הכבוד לטענותיה של המאשימה, לא ראיתי במקרה דנן כי עמדה בנטל זה.

חזקת תקינות המעשה המינהלי אינה עוסקת בעובדות אשר אין לגביהן ויכוח או מחלוקת בין הצדדים. מערכת המחשוב המשטרית, כמו גם דברי הנאשם בחקירתו במשטרה (אסמכתא לעניין זה לא הוגשה לעיוני, אולם אניח לטובת המאשימה - כי כך היה), אינם מקורות מידע מהימנים הנעוצים בחוק והמהווים את ה"**כתובת הידועה לה**". מרשם האוכלוסין הוא מאגר המידע הרלבנטי לעניין זה, באשר מהימנותו גבוהה והוא נחשב כמאגר הרשמי של מדינת ישראל, ושם רשום וכתוב כי הנאשם מתגורר ברח' **ביאליק 17 בבית שמש**.

אין מחלוקת כי מכתב היידוע לא נשלח לכתובת זו (17), ואף לא לזו אשר רשומה הייתה במאגרי המשטרה (17,3).

גם אם נוותר על המידע באשר ל"נקודת היציאה", הרי שלנוכח רישומיה של רשות הדואר לפיהם אין נתונים באשר לדבר דואר זה - ניתן לראות ולהסיק כי מכתב היידוע אכן נשלח, אולם מסלולו, מתחילתו ועד סופו, אינו ברור, אינו ידוע ואינו מוכח.

לטעמי, ניתן לקבוע תקינות שמקורה בחזקה כאשר האינדקטורים האחרים הקיימים, לא ידועים ואין בידינו דרך להתחקות אחריהם. במקרה דנן, הכתובת הייתה רשומה על הקיר (במקרה זה, על המעטפה), והיא שונה מהכתובת הנכונה, היינו - היא שגויה.

בהעדר מכתב יידוע, ומשלא נודע מסלולו, הרי שנמנעה מהנאשם זכותו לשכנע את המאשימה שלא להגיש כתב אישום

נגדו, ומכאן שזכות השימוע לא ניתנה לו ולא עמדה לזכותו.

וכעת, לתרופה.

מעשה עשוי קשה יותר לביטול ולשינוי. מדובר במוסכמה ברורה ובהירה. עצמת השכנוע הנדרשת לביטול גדולה בהיקפה מזה הנדרשת לביטול של כוונה לבצעו. ה"נזק" אשר ייגרם כתוצאה מביטול אישום זה הינו דחייה קצרה, בת כמספר חודשים לכל היותר, של הטיפול בתיק דנן.

מדובר במחיר אותו יכול (ואף צריך) האינטרס הציבורי לשאת בגאון על מנת להתיר לנאשם לקבל את יומו ואת זכותו ללא שמעשה עשוי עומד וניצב ועלול (גם אם בסבירות נמוכה) להשפיע על קבלת ההחלטות בעניינו של הנאשם.

משכך, אני קובע כדלהלן:

1. **כתב האישום בעניינו של הנאשם 1 - ימחק.**
2. **מרגע קבלת הודעה זו על ידי הנאשם או על ידי בא כוחו- ניתן יהיה להתחיל ולמנות את 30 הימים הרלבנטיים לשימוע זה.**
3. **ממנה לנאשם את הסניגוריה הציבורית לטפל בכל סוגיית השימוע.**

מזכירות- נא להודיע.

ניתנה היום, ה' אדר תש"פ, 01 מרץ 2020, בהעדר הצדדים.